

Windrad

Misschien zal het morgen beter zijn, zeggen ze.
Misschien kan je morgen buiten houden
wat van buiten komt.
Misschien is morgen geen wanordelijk yin-yang,
geen contrast met anderen, niet het wankel aftasten
van je zachte hart.

En misschien besluit je overmorgen dat het afgelopen is
met die broze hoop, met iedereen die je zegt
dat het 'vast snel' en 'ik beloof het' en 'misschien morgen',
met dat waarin je zou willen geloven maar wat je nooit
hebt zien opstijgen, nooit is je een zachte landing
gegund, nooit kwam een druppel zacht aan
en de laatste druppel is geen druppel
maar een kracht die de emmer breekt.

Je hebt geprobeerd de luwte af te dwingen.

Maar wind noch water hebben zich ooit echt
door handen laten vangen, en de witte cirkels
die je met je afgeknipte vingernagels
op je huid tekent, betekenen dat je toch
te lang in de tocht hebt gestaan.

Je hebt de luwte dan wel afgedwongen maar je
ongemeubileerde binnenruimte is een bouwvallig
studentenhuis voor een te hoge huurprijs.
Je borstholte heeft nou eenmaal
een lage dichtheid, dat betekent vast
dat je zou blijven drijven, dat betekent
dat je vast, als je maar diep,
als je maar diep genoeg ademt.

Je hebt geprobeerd de luwte af te dwingen,
je hebt heuvels en schuttingen
en van die gekleurde kleine molentjes
en zelfs een krakend windrad.
Je hebt je hele lichaam met crème
tegen de witte cirkels, je hebt alles
en toch
die tocht
en nog
en nog
en nog.